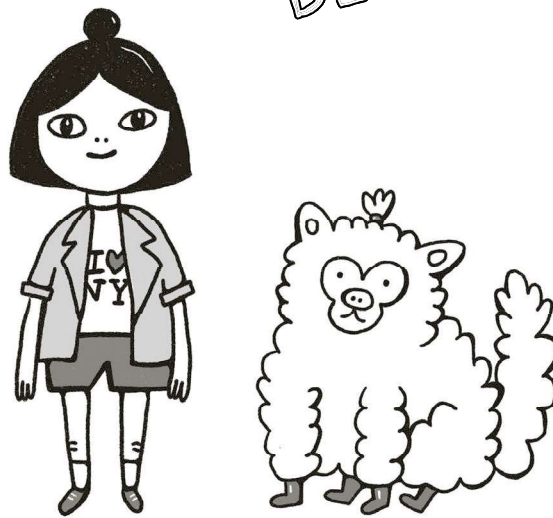

Chanel Miller

MAGNOLIA WU

SOKKEN-
DETECTIVE

Vertaald uit het Engels door Nhung Dam

'OLT

DE BING QI LING BUBBELS VERJAARDAG

Magnolia Wu wordt bijna tien. Ze kan niet wachten om tien te worden, omdat het getal 9 eruitziet als een spruitje dat maar net boven de grond uitkomt, klein en gemakkelijk te vertrappen. Tien is een sterk, tweecijferig getal dat eruitziet als een zwaard en een schild dat toebehoort aan iemand die klaarstaat om de wereld te veroveren.

Maar Magnolia Wu staat helemaal niet klaar om de wereld te veroveren. De hele zomer zit ze vast in Bing Qi Ling Bubbels Wasserette, de plek waar haar ouders al sinds haar geboorte werken. En er komt ook geen verjaardagsfeest. Magnolia heeft geen enkele vriend in de stad New York. Dit is geen gemene opmerking – als iemand het haar zou vragen, zou ze zelf precies hetzelfde zeggen.

Ze had ooit één vriend, maar die ene vriend verhuisde naar de buitenwijken om dicht bij het gras te zijn. Veel gezinnen ontsnappen aan de stad om een tuin te kunnen hebben.

Naast het alleen-zijn, heeft ze het ook te heet. Het is zo heet dat de slakken op de stoep zowat smelten en de duiven lijken te hijgen. Er liggen zweetdruppels op haar neus, in haar knieholtes, zelfs in het kuiltje van haar navel. Haar organen koken als zoete aardappels. Tenminste, zo voelt ze zich.

Magnolia zit gehurkt op de vloer van de wasse-
rette en reikt met haar arm onder een wasmachi-
ne, tot ze vindt wat ze zoekt: een losse sok. Ze
trekt de stoffige sok onder de wasmachine van-
daan, pakt een punaise uit een houten doos, en
prikt de sok op het prikbord. Het bord hangt vol

met verloren sokken, eenzaam en verlaten, niet langer een paar.

Voor Magnolia is elke sok een mysterie. Ze wacht op de dag dat de eigenaren terug zullen komen om ze op te halen. Ze vraagt zich af waar de sokken allemaal zijn geweest, of ze door de modder of sneeuw hebben gebanjerd, een bloemrijke heuvel hebben beklommen, of misschien wel op het toneel van Broadway hebben gedanst. Maar tot nu toe is niemand ervoor teruggekomen, de sokken zijn vergeten of vervangen door watvoor-belangrijke-dingen-dan-ook waar die volwassenen mee bezig zijn.

Terwijl Magnolia op deze vreselijk hete dag naar de sokken staart, vraagt ze zich af of het stom is om te denken dat ze iets betekenen. De meesten van haar klasgenoten zijn in de zomer op vakantie, een zomer vol kreeftenbroodjes en bessen plukken en kikkers vangen en boten met hun servetwitte zeilen. Ondertussen is Magnolia kwartjes van de wasmachines en droogtrommels bij elkaar aan het sprokkelen, haar ouders aan het helpen met hun post en het wasmiddel aan het bijvullen. Kijkend naar de draaiende machines vraagt ze zich af of ze hier de rest van haar leven vast zal zitten, gevangen in een eindeloze stroom

aan ladingen was en klanten die maar blijven komen en gaan.

Ooit was Magnolia enthousiast over haar dagelijkse taken – toen was ze nog klein. Haar moeder voerde kleren aan de cirkelvormige monden van de wasmachines, en deed alsof het robots waren die maar al te gulzig al die mouwen opslurpten. Meneer Wu reed Magnolia rond in de metalen winkelkar, die hij de bijnaam Ferrari Kooi had gegeven. Ze maakten zeilhoedjes van papier en deden alsof ze in een onderzeeër voeren. Starend door het raampje van de wasmachine, leek het daarachter op een donkere en woeste zee.

Ze mocht zelfs een vuurspuwende draak op het mandje van haar vaders bezorgfiets schilderen, al leek het uiteindelijk meer op een sinasspuwende hagedis.

Elke keer dat Magnolia aan haar moeder vraagt waarom ze nooit op vakantie gaan, is het antwoord van mevrouw Wu: *Geen tijd, te druk, te duur*. De enige momenten waarop ze haar moeder ziet rusten, zijn de momenten dat ze haar moeder naar films ziet kijken vanaf haar laptop, of wanneer ze aan haar gedroogde, gezouten pruimen zit te knabbelen terwijl ze met tante Mei aan de telefoon hangt. Magnolia hoopt dat ze op zijn minst een spadag kunnen houden, met komkommerplakjes op hun ogen, maar ze weet ook dat haar moeder nooit voedsel zou verspillen door ze zomaar op hun gezicht te leggen.

Gelukkig heeft Magnolia meneer Broekspijp nog, de familie hond. De Wu's waren nooit van plan geweest om een hond te nemen, honden laten immers haren achter op kleren, en haren laten klanten niezen, en klanten schrijven slechte beoordelingen op het internet. Maar op een winterse nacht kwam hij zomaar de

wasserette binnengewandeld en groef hij zichzelf in onder een warme stapel was. De volgende ochtend kwam hij aanzetten met een broek over zijn kop, en zo verzekerde hij zich van een plek in de familie.

Zo gaan de dagen voorbij: vol hitte, met bungelende sokken, een slapende hond, rommelende machines, terwijl haar vader door de stad fietst om de was te bezorgen, en haar moeder bergen met kleren vouwt totdat de lucht zwart wordt.

Op de ochtend dat Magnolia tien wordt besluit ze, als ze toch de hele zomer vastzit in de Big Apple, dat ze een manier zal vinden om een worm te worden; een die vrijuit kronkelt en zich door alles heen bijt. Van de verfrommelde dollarbiljetten in haar zak koopt ze een verse pretzel bij de straatverkoper om de hoek en likt ze de zoutkorrels van de korst af.

Haar ogen volgen de voorbijzwevende wolken boven het Empire State Building, half hopen dat ze zullen knappen. Pluisjes uit de droger kneedt ze tot grijze haaien, die ze in een rijtje op de kassa legt. Ten slotte tekent ze een fronsende schoorsteen op het niet-roken-

bordje. Dan weet ze niet meer wat ze verder nog kan doen.

Precies tegen lunchtijd komt meneer Wu vanuit de achterkamer tevoorschijn en roept: 'GEFELICITEERD!' Hij heeft snoep vastgeplakt op een sliert tape en drapeert die als een ketting om Magnolia's nek. Mevrouw Wu heeft in haar ene hand een kommetje rodebonenijs, en in haar andere hand een dikke geurkaars. Ze vindt verjaardagskaarsjes een verspilling van geld. Als ze toch al van die grote geurkaarsen in huis hebben, kan Magnolia die toch net zo goed uitblazen?

'Een kaars is een kaars, waarom zouden we van die ieneminiverjaardagskaarsjes kopen?' zegt mevrouw Wu altijd.

Magnolia wacht even voor ze de kaars uitblaast. Ze weet dat haar ouders direct weer aan het werk gaan zodra ze dat heeft gedaan. Magnolia haalt diep adem en blaast de kaars uit met haar neus, alleen maar om haar vader te vermaken. Dat was het dan, denkt ze, nu gaan ze weer over tot de orde van de dag. Maar dan zegt haar moeder: 'Ik heb een verrassing.'

Mevrouw Wu vertelt dat haar oude vriendin, mevrouw Lam, recentelijk vanuit Santa Cruz naar New York is verhuisd. Ze heeft een doch-

ter van precies dezelfde leeftijd als Magnolia. Die dochter heet Iris. Meestal pakt het niet goed uit wanneer mevrouw Wu vriendschappen voor Magnolia probeert te regelen. Dat noemen we ‘geforceerde vriendschappen’ en de kans dat de sterren in zo’n geval goed afgestemd staan, is piepklein. Al eerder ontmoette Magnolia een kind van haar moeders vriendin. Een jongen genaamd Kyle. Hij liet Magnolia zijn mierenboerderij zien. Het zag eruit alsof de punt, zo een die je aan het einde van een geschreven zin zet, en daar zo’n tweeduizend van in een glazen doos gepropt zaten. Bij het zien van die compleet uitgedroogde en dode mieren, verloor ze het vertrouwen in de vriendschappen die haar moeder voor haar bedacht.

‘Dat is leuk,’ zegt Magnolia. ‘Ik zou Iris op een dag best willen ontmoeten.’

‘Je gaat haar vandaag ontmoeten, ze is al onderweg hiernaartoe. Mevrouw Lam komt zo haar was ophalen en ze neemt Iris mee.’

‘Hier? Ze komt hier?!’ roept Magnolia. Ze vindt het nooit prettig wanneer haar leeftijdsgenoten de wasserette bezoeken. Sterker nog, alle keren dat er iemand uit haar klas hier binnenkwam, dook Magnolia weg achter de kassa of verstop-

te ze zich onder een grote berg was. Ze is hier niet trots op, maar ze weet ook dat dit noodzakelijk is voor haar sociale overleving. Op school heeft een jongen, Aspen, de gewoonte zijn hoody's naar haar toe te gooien en te roepen: 'Ik geef je twee dollar om deze te wassen!' Als ze tegen hem roept dat hij moet stoppen, zegt hij lachend: 'Hoezo? Ik dacht dat jouw ouders geld verdienen aan zweterige kleren.'

Als Magnolia de wasserette door de ogen van haar klasgenoten bekijkt, wordt ze zich bewust van zelfs de kleinste dingen. De kerstversiering die het hele jaar door aan plantjes bungelt. Het beeld van Guan Gong in zijn altaar, omgeven door een offer van sinaasappels en brandende wierook. De berg onderbroeken van vreemden op de kassa. Lege pindakaaspotjes die ze gebruiken als pennenhouders. De Snoopy-trui van haar vader en de slappe sandalen die hij daaronder draagt. Andere vaders flaneren door de straten met hun frisse overhemdkragen en gepoetste schoenen.

